

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 3800 van 20 november 2007
in de zaak RvV X/ Ilde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Irakese nationaliteit op 11 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing te vorderen van de "*beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten*" van 27 augustus 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 27 september 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 6 juli 2007 wordt verzoeker, van Iraakse nationaliteit, geboren te Bagdad aangetroffen in de luchthaven te Brussel, komend uit Athene, Griekenland.

Hij was in het bezit van een Italiaanse identiteitskaart en gebruikte de naam X.
Hij was eveneens in het bezit van een vals paspoort en verklaarde te noemen X.

Op 7 juli 2007 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven aan verzoeker, gebaseerd op basis van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 17 juli 2007 dient verzoeker onder zijn naam X een asielaanvraag in. Hij stelt dat hij op 18 of 20 juni 2007 vanuit Turkije Griekenland binnenkwam om aldaar op 6 juli 2007 te vertrekken naar België. Hij verklaart dat hij reisde met een vals Italiaanse identiteitskaart. Uit het dossier van de asielaanvraag blijkt dat hij in het bezit was van een nationaliteitsbewijs nr. 328145 afgeleverd op 18 augustus 1982. Op de vraag of er een specifieke reden bestaat waarom verzoeker precies in België een asielaanvraag indient antwoordt verzoeker: *"Ik wilde een land waar ik veilig was en ik had geld genoeg tot in België."* Hij verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben.

Uit het Eurodoverslag van 17 juli 2007 blijkt dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 28 mei 2007 in Griekenland.

Op 17 juli 2007 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Op 17 juli 2007 wordt een verzoek tot overname aan Griekenland gericht.

Op 23 juli 2007, nadat verzoeker een beslissing via de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van de verordening EG 343/2003 van de Raad had gekregen drukt verzoeker de wens uit een tweede asielaanvraag in te dienen. Als reden om zijn asielaanvraag door de Belgische asielinstanties te laten behandelen stelt verzoeker dat hij in Griekenland geen beroep kan doen op hulp; dat hij geen papieren zal krijgen en zijn gezin niet zal laten kunnen overkomen. Hij stelt in Griekenland geen politiek asiel te krijgen. Hij meent dat in Griekenland zijn leven in gevaar is.

Op 14 augustus 2007 wordt een beslissing tot verlenging van opsluiting aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 22 augustus 2007 richten de raadslieden van verzoeker een schrijven naar de Dienst Vreemdelingenzaken waarin de toepassing van artikel 51/5 §2 van de Vreemdelingenwet wordt gevraagd. Deze brief vermeldt de redenen waarom volgens hen het niet aangewezen is de asielaanvraag en de aanvraag tot het verkrijgen van subsidiaire beschermingsstatus te laten behandelen door de Griekse autoriteiten.

Op 27 augustus 2007 wordt door de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen en een beslissing tot vasthouding in Repatriëringscentrum 127 bis met bijlage 26 quater.

De bestreden beslissing waartegen verzoeker thans beroep aantekent luidt als volgt:

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan (1) de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 10 §1 en art. 18§7 van de Europese Verordening (EG) 343/2003. Betrokkene heeft op 28/05/2007 de buitengrenzen van de lidstaten overschreden via Griekenland zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten. De Griekse overheid heeft tot op heden nog niet gereageerd op het verzoek van België tot overname van betrokkene dd. 17/07/2007 op basis van een Eurodacresultaat dat de illegale

grensoverschrijding via Griekenland bevestigt. De wettelijke termijn om te antwoorden van een maand is derhalve overschreden, wat voor Griekenland de verplichting inhoudt om betrokkene over te nemen. Betrokkene vloog op 06/07/2007 van Athene naar Brussel met behulp van een vervalste Italiaanse identiteitskaart en ontving bij aankomst het bevel het grondgebied te verlaten. Op 17/07/2007 diende betrokkene alsnog een asielaanvraag in. Betrokkene verklaart dat hij zijn asielaanvraag in België wil behandeld zien omdat hij van mening is dat politiek asiel in Griekenland niet mogelijk is en de aanwezigheid van vele Irakezers in Griekenland een gevaar voor zijn leven betekent. Concrete aanwijzingen of gebeurtenissen die kunnen wijzen op een gevaar voor zijn persoon bij een terugkeer naar Griekenland geeft betrokkene echter niet. Betrokkene heeft geen familie in België of elders in de lidstaten.

Met een schrijven van 22/08/2007 geeft betrokkene via zijn raadsman aan dat er geen zekerheid is dat de aanvraag tot subsidiaire bescherming van betrokkene in Griekenland zal behandeld worden en dat Griekenland op basis van bovengenoemde verordening geen verplichting heeft om de aanvraag tot subsidiaire bescherming te beoordelen. De Griekse overheid is echter in elk geval wel verplicht om de asielaanvraag in behandeling te nemen en de aanvraag tot subsidiaire bescherming kan niet afzonderlijk van de asielaanvraag behandeld worden.

De raadsman van betrokkene suggereert daarenboven dat zijn cliënt in Griekenland niet de mogelijkheid kreeg om een asielverzoek in te dienen. Betrokkene heeft echter herhaaldelijk verklaard dat hij geen asielaanvraag in Griekenland wenste in te dienen.

Op basis van een persmededeling van Griekse ngo's wordt voorts gesteld dat betrokkene het risico loopt door Griekenland naar Turkije te worden teruggestuurd en vervolgens naar Irak te worden gepatriëerd. Indien betrokkene de asielprocedure in Griekenland aanvat, zal betrokkene zeker niet aan Turkije worden overgedragen.

De bewering dat het niet vast staat dat de asielaanvraag van betrokkene in Griekenland zal behandeld worden en dat daarom de asielaanvraag in België dient behandeld te worden, wordt gestoeld op twee uitspraken van Nederlandse rechters en een schorsingsarrest van de Raad van State dd. 28/08/2006. De drie aangehaalde uitspraken zijn echter niet relevant, omdat deze zaken betreffen waarbij de betrokkenen reeds een asielaanvraag in Griekenland hadden ingediend en onder de oude Griekse wetgeving geen recht meer zouden hebben om een nieuwe aanvraag in te dienen of hun asielprocedure verder te zetten na hun overdracht aan Griekenland. Betrokkene kan geen concrete elementen aanbrengen die wijzen op een persoonlijk en moeilijk te herstellen ernstig nadeel als gevolg van een overdracht aan Griekenland. Er is derhalve onvoldoende basis om de asielaanvraag in behandeling te nemen op grond van art. 3§2 of art 16 van bovengenoemde verordening.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal overgedragen worden aan de Griekse grenspolitie (2)..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 3.2. van de verordening EG 343/2003, van artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees verdrag van de rechten van de mens (EVRM) en van het non-refoulementbeginsel.

In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat de verantwoordelijkheid die Griekenland toekomt in toepassing van de verordening 343/2003 België niet verbiedt de asielaanvraag en de aanvraag tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus te behandelen, dit in toepassing van artikel 51§3 van de Vreemdelingenwet luidend als volgt:

“Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de

behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.”

Verzoeker betoogt dat ook in de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken er toe gehouden is zijn beslissingen te motiveren. Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing geen antwoord werd gegeven op de redenering die de administratieve rechtbank van 's Gravenhage heeft gevolgd hierbij diverse citaten van deze uitspraak citerend terwijl hij voor het nemen van de bestreden beslissing in een brief uitdrukkelijk naar deze citaten verwees.

Ofschoon verzoeker zijn middel steunt op artikel 62 van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat hij de motieven kent doch betwist dat de opgegeven motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. Hij voert met andere woorden de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt. Het middel wordt derhalve vanuit dit oogpunt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Zoals verzoeker zelf aangeeft in zijn verzoekschrift stelt de bestreden beslissing dat de redenering van de rechtbank van 's Gravenhage niet van toepassing is in huidig geschil omdat in deze uitspraak de betrokkenen al een asielaanvraag in Griekenland ingediend hadden en verzoeker niet en integendeel verklaarde dat hij geen asielaanvraag in Griekenland wenste in te dienen.

Verzoeker stelt: *”De bestreden beslissing bevat namelijk geen antwoord op o.a. de redenering die de administratieve rechtbank van 's Gravenhage met betrekking tot dezelfde Europese regelgeving gevolgd heeft en dit terwijl verzoeker in zijn brief van 22.8.2007 uitdrukkelijk naar die redenering verwees.”* Vervolgens citeert verzoeker passages uit het kwestieuze vonnis.

De gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken is er niet toe gehouden haar beslissing zo te motiveren dat zij ingaat op redeneringen van buitenlandse rechtbanken waarvan niet eens geweten is of deze vonnissen in kracht van gewijsde zijn getreden. Verzoekers kritiek is gericht tegen een overtollig motief.

Verzoeker stelt dat *“De beslissing schendt ook de andere in het middel ingeroepen wetsartikelen en beginselen voor de volgende redenen, hernomen uit”* waarna verzoeker overgaat tot het citeren van het vonnis van de rechtbank van 's Gravenhage van 19 maart 2007.

Door het louter citeren van het vermelde vonnis zet verzoeker niet uiteen op welke wijze de door hem aangehaalde wetsbepalingen werden geschonden. In die mate is het onderdeel onontvankelijk.

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat Griekenland de aanvraag tot subsidiaire bescherming zal behandelen want *“de aanvraag tot subsidiaire bescherming kan niet afzonderlijk van de asielaanvraag behandeld worden”*

Verzoeker stelt, verwijzend naar beschikbare informatie op de website van de Europese Commissie dat er in Griekenland geen dusdanige procedure bestaat. Zij vraagt desgevallend een prejudiciële vraag te stellen aan het Europese Hof van Justitie.

De bestreden beslissing stelt:

“Concrete aanwijzingen of gebeurtenissen die kunnen wijzen op een gevaar voor zijn persoon bij een terugkeer naar Griekenland geeft betrokkene echter niet. Betrokkene heeft geen familie in België of elders in de lidstaten.

Met een schrijven van 22/08/2007 geeft betrokkene via zijn raadsman aan dat er geen zekerheid is dat de aanvraag tot subsidiaire bescherming van betrokkene in Griekenland zal behandeld worden en dat Griekenland op basis van bovengenoemde verordening geen verplichting heeft om de aanvraag tot subsidiaire bescherming te beoordelen. De Griekse overheid is echter in elk geval wel verplicht om de asielaanvraag in behandeling te nemen en de aanvraag tot subsidiaire bescherming kan niet afzonderlijk van de asielaanvraag behandeld worden.

Da raadsman van betrokkene suggereert daarenboven dat zijn cliënt in Griekenland niet de mogelijkheid kreeg om een asielverzoek in te dienen. Betrokkene heeft echter herhaaldelijk verklaard dat hij geen asielaanvraag in Griekenland wenste in te dienen.

Op basis van een persmededeling van Griekse ngo's wordt voorts gesteld dat betrokkene het risico loopt door Griekenland naar Turkije te worden teruggestuurd en vervolgens naar Irak te worden gepatriëerd. Indien betrokkene de asielprocedure in Griekenland aanvat, zal betrokkene zeker niet aan Turkije worden overgedragen.’ (eigen onderlijning).

Gelet op de rechtstreekse werking van de richtlijn EG 2004/83 van 29 april 2004 van de Raad die de regelgeving betreffende de subsidiaire beschermingsstatus invoert kon de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken er redelijkerwijze van uitgaan dat de Griekse autoriteiten verplicht zijn deze regelgeving toe te passen, onafgezien van de al dan niet bestaande omzetting van de richtlijn naar de Griekse wetgeving.

De stelling van verzoeker dat uit de door hem aangehaalde bronnen zou blijken dat hij door de Griekse autoriteiten zal worden teruggestuurd naar Turkije is hypothetisch en wordt niet met concrete elementen aangetoond.

Voor het overige zet de verzoeker niet uiteen op welke wijze de door hem (ook andere) aangehaalde rechtsregels zijn geschonden.

2.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van “*de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten en van artikel 3 EVRM*”.

Hij stelt dat in Griekenland geen opvang voorzien wordt voor kandidaat-vluchtelingen en dat de Heleense Republiek op 19 maart 2007 werd veroordeeld wegens niet-vaststelling binnen de gestelde termijn van de bepalingen die nodig zijn om te voldoen aan vermelde richtlijn. Hij betoogt dat indien hij geen asielaanvraag kan indienen hij naar Turkije en vervolgens naar Irak zal verwijderd worden of dat zijn asielaanvraag niet zal behandeld worden, dat hij geen toegang tot de arbeidsmarkt kan krijgen en geen opvang. Hij stelt: “*Het sturen van verzoeker naar een land waar hij met zekerheid niet overeenkomstig richtlijn 2003/9/EG opgevangen zal worden een schending van diezelfde richtlijn teweegbrengt alsmede een schending van artikel 3 EVRM. Hij vraagt dat er een prejudiciële vraag gesteld wordt*”.

Terecht stelt de verwerende partij dat met dergelijk betoog niet wordt aangeduid welke wetsbepaling van de richtlijn geschonden is.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort als de vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden

ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v. St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Een loutere verwijzing naar een richtlijn volstaat niet om als middel aanvaard te worden. Het onderdeel is onontvankelijk.

In een tweede onderdeel voert verzoeker de schending van artikel 3 EVRM aan. Hij stelt: *“Het sturen van verzoeker naar een land waar hij met zekerheid niet overeenkomstig richtlijn 2003/9/Eg opgevangen zal worden, vormt in hoofde van België een schending van diezelfde richtlijn, evenals een schending van artikel 3 EVRM.*

Artikel 3 EVRM zou immers in dit geval geschonden worden aangezien de erbarmelijke omstandigheden in dewelke de asielzoekers in Griekenland moeten leven, meerbepaald indien ze uit Irak komen. De kandidaat-vluchtelingen uit Irak krijgen immers hun asielaanvraag niet behandeld en weten niet wanneer, binnen enkele maanden, jaren of nooit, de Griekse regering hun asielaanvraag zal behandelen”.

Verzoeker maakt met dit betoog niet in concreto aannemelijk dat hij na een overname door Griekenland naar Turkije en/of Irak wordt teruggestuurd of dat hij door de overname door Griekenland, een ernstig risico loopt op onmenselijke en/of vernederende behandeling terwijl hij de bewijslast draagt (R.v.St, 142.143 van 15 maart 2005). Griekenland heeft het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en verzoeker toont geenszins aan dat hij naar zijn land van herkomst zal worden teruggestuurd tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag door de Griekse autoriteiten.

Het onderdeel is ongegrond.

3. Verzoeker vraagt bij de uiteenzetting van haar middelen de Raad dat zij prejudiciële vragen zou stellen aan het Hof van Justitie.

Niet alleen is het antwoord op de vragen niet onontbeerlijk om uitspraak te doen. Bovendien is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gelet op artikel 234, derde lid, van het EG-verdrag, niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen, daar zijn uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State.

4. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend en zeven door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS.

M. BEELEN.